І сумному научайтесь, І свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Нью Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Нью Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 126. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЬЮ ЙОРК СЕРЕДА, 2-го ЛИПНЯ 1975 ЦІНА 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, JULY 2, 1975 No. 126. VOL. LXXXII.

УКРАЇНЦІ МЕТРОПОЛІЇ НЬЮ ЙОРКУ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ В „ІСТОРИЧНОМУ ФЕСТИВАЛІ"

Нью Йорк (Г. С.). — Українські організації метрополії Нью Йорку візьмуть участь у великому „Історичному Фестивалі", що його заплановано для звеличання святкувань 200-річчя Незалежности ЗСА. Виступи українських мистецьких гуртків мають причинитися до збагачення намічено ї програми.

Фестиваль відбудеться в День Незалежности 4 липня в південній частині Мангеттену поміж вулицями Савт Сіпорт і Баттері Парк від години 1-ої по полудні до години десятої вечора.

Програму святкувань, що складається з двох частин, виповнять етнічні групи своїми культурними надбаннями. Окрім українців візьмуть участь ірландці, італійці, західні індіяни, корейці, кубинці, мадяри, гаїтяни, поляки, порторіканці, росіяни та інші.

У першій частині програми можна буде відвідати виставки народної творчости тих народів, що візьмуть участь у фестивалі. Виставки будуть відкриті для глядачів від 7 години рано до 4 по полуд.

Виставка української народної творчости: вишивки, писанки, різьба, кераміка, народня носа та інше буде розміщена в цілому блоку Вотер вулиці, поміж вулицями Фултон і Джон.

Другу частину Фестивалю виповнять виступи різних мистецьких гуртків. Глядачі матимуть нагоду познайомитися з народними танками, музикою, рецитаціями, показом народної носи, хороводами, рухливими вправами та іншими виступами.

У другій частині Фестивалю виступатимуть. Тріо СУМА, „Верховинці" та ансамбль Школи Бандуристів з Нью Йорку. На закінчення Фестивалю — вечером горітимуть штучні вогні та виступить Американська Симфонічна Оркестра.

ЮНІ БАНДУРИСТИ ЗНОВУ НА ТЕЛЕБАЧЕННІ

Нью Йорк. — Юні бандуристи із школи о. Сергія Пастухова-Кіндзєравого знову будуть показані на телебаченні у зв'язку з підготовою до Міжнародного Фестивалю з нагоди Дня Незалежности 4-го липня. В четвер, 3-го липня, тут перед Федеральною будівлею при 26 Воол вулиці відбудеться пресова конференція з участю телебачення власне в справі тою кореспондентів радіо і телеї підготови. На конференцію були запрошені тільки три з багатьох місцевих етнічних груп: ірляндці, порторіканці й українці, яких на цій конференції репрезентуватимуть наші юні бандуристи. Конференція відбудеться о год. 11.30 перед полуднем і буде показана на телебаченні тоді і під час вечірніх передач новин.

40-РІЧЧЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЛЕМКІВЩИНИ

Нью Йорк (Н.Н.). — Перший і найстарший Відділ відомої Організації Оборони Лемківщини в ЗСА, осідком якого є Нью Йорк, повідомляє, що в осені ц.р., точніше 27-го вересня 1975 року, в залі школи св. Юра в Нью Йорку, відбудеться Ювілейний Лемківський Бенкет із багатою історичною та розважковою програмою. Історію О.О.Л. підготовляє професор Іван Сквіртянський; про стару Лемківщину говоритиме автор книжок про Лемківщину ред. Юліян Бескид-Тарнович з Торонта; а про нову проф. д-р Олекса Біланюк, який недавно відвідав Лемківщину й який буде ілюструвати свою розповідь прозірками; Вірші лемківських авторів рецитуватиме дир. Йосип Гірняк.

XII КОНГРЕС УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ БУВ ГОЛОВНИМ ПРЕДМЕТОМ УВАГИ ПОЛІТИЧНОЇ РАДИ УККА

Нью Йорк (УККА). — Засідання Політичної Ради УККА, яке відбулося тут минулої суботи, 21-го червня, ц. р., було в значній мірі під знаком наступного XII Конгресу українців Америки.

Засіданням, яке попередила нарада Президії Політичної Ради, проводив голова проф. І. Вовчук, секретарював д-р І. Новосівський, який відчитав обширний протокол із попереднього засідання, що його Збори прийняли.

В програмі нарад були виголошені політичні й інформаційні доповіді, після яких відбулася широка дискусія. Проблематику XII Конгресу УККА з'ясовували проф. І. Вовчук та екзекутивний директор УККА мгр І. Базарко.

Проф. І. Вовчук у своїй доповіді вийшов з основного заложення, що слідуючий Конгрес повинен бути переломовим. Перед його учасниками мусять бути поставлені засадничі проблеми життя української громади в ЗСА. Сама система мусить бути поліпшена, бо немає нічого незмінного, а сама структура не може закам'яніти. Для передумання і переведення цих нових ідей в структурі УККА, голова Політичної Радн запропонував вибрати відповідну комісію. В її склад увійшли: п-і І. Падох і Ст. Букшована та о. Е. Новицький, А. Лозинський, І. Марченко, Я. Рак, В. Савчак, М. Снігурович, В. Процик.

Другу доповідь на цю саму тему виголосив мгр Іван Базарко. На думку доповідача, XII Конгрес УККА повинен зробити аналізу положення в Україні і накреслити відповідні шляхи протидії здійснюваній Москвою політиці фізичного й духового геноциду українського народу: відзначити належно 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення в Америці; розглянути проблематику студентства і молоді; справи жіноцтва, культури і науки та шкільництва, тощо. Треба опрацювати нову систему збірок УН-Фонду засобом вкладок членів братських Союзів, крайових організацій та кредитівок і банків; видати історію поселення українців в Америці; розглянути можливості поліпшення структури і дії УККА на основі пропозицій крайових організацій. Дві Конгресові Комісії — Статутова і Номінаційна вибираться і особою устійнюється перед Конгресом. Для інших Комісій треба покликати референтів, які намітили б програми праці для комісій, коли буде рішено робити Конгрес при співдії комісій. На закінчення доповідач торкнувся персональних справ майбутнього складу керівних органів УККА.

Політичну доповідь виголосив проф. д-р Кость Савчук, даючи аналізу американської політики в минулих 30-их роках. Розглядаючи тему „30 років пізніше — 1945-1975", проф. К. Савчук вийшов у своїх міркуваних із заложення, що, не маючи волі стануги до остаточної розправи з комуністичною агресією, Америка послідовно залишає своїх союзників на призволяще комуністичним силам Москви і Пекіну, як це було в Кореї та з державами Індокитаю. Голосну за часів президента Кеннеді справу встановлення ракетної бази в Кубі та опісля поступку Н. Хрущова, доповідач розцінює як перфідний маневр Москви здобути від президента Кеннеді приречення не робити в майбутньому перешкод розвиткові комунізму на Кубі, що й Хрущов досягнув. Свою вихідну тезу щодо бажання Америки протиставитися комунізмові доповідач розвивав в даль-

(Закінчення на стор. 4-ій).

СОЛЖЕНІЦИН ДОРІКАЄ АМЕРИЦІ І ЗАХОДОВІ ЗА ДОПОМОГУ В ЗАКРІПЛЕННІ РАБОВЛАСНИЦЬКОЇ СОВЄТСЬКОЇ ІМПЕРІЇ. УКРАЇНЦІ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У БАГАТОЛЮДНОМУ БЕНКЕТІ В ЧЕСТЬ СОЛЖЕНІЦИНА У ВАШИНГТОНІ

Вашінгтон, Д. К. (Комітет Оборони Валентина Мороза). — Докір Америці і Заходові, що вони допомогли і дальше допомагають розбудовувати та закріплювати рабовласницьку совєтську імперію була одною з головних тем півторагодинної промови, яку виголосив тут нобелівський лавреат — російський дисидент Александер Солженіцин під час величавого і багатолюдного бенкету, що його влаштували тут в його честь та в честь приявної разом з ним його дружини професійні спілки Американська Федерація Праці — Конгрес Індустріяльних Організацій. Бенкет з участю біля трьох тисяч осіб відбувся в готелі Вашінгтон-Гілтон в понеділок, 30-го червня, і в ньому взяли участь, разом з багатьма іншими видатними особистостями, новонайменований президентом Фордом американський амбасадор до Об'єднаних Націй Деніел Мойнаган, колишній державний секретар Вілліям Роджерс, колишній секретар оборони Мелвін Лерд та інші. Серед приявних були численно заступлені працівники Державного Департаменту, совєтознавці, журналісти, лідери профспілок, радійові і телевізійні коментатори.

Ал. Солженіцин

Українська група на цьому заміському бенкеті включала президента Українського Конгресового Комітету Америки проф. Льва Добрянського, редактора „Українського Квартальника" д-ра Володимира Душника та представників Комітету Оборони Валентина Мороза у Вашінгтоні — його голову Андрія Міхняка, координатора Андрія Чорнодольського та Ірину Ясінську і Андрія Білика. Осип Зінкевич репрезентував Українську Інформаційну Службу „Смолоскип", а ред. Дмитро Корбутяк заступав український відділ „Голосу Америки".

У зв'язку з приїздом Ал. Солженіцина до Вашінгтону, представники Комітету Оборони Валентина Мороза передали йому листа з проханням виступити публічно в обороні цього українського політв'язня та звернутись листовно до Міжнародної Жіночої Конференції в Мехіко Сіті в обороні ув'язнених в СССР українських жінок.

Драматичною була зустріч Ал. Солженіцина з Александром Долгуном, який разом з ним був ув'язнений в совєтських концтаборах, та із Сімасом Кудіркою, якого учасники бенкету привітали оваційними оплесками.

Під час бенкету представниці Комітету Оборони Валентина Мороза Ірині Ясінській вдалося обмінятися кількома словами з Ал. Солженіцином та передати його дружині Наталії течку з матеріялами про В. Мороза. Андрій Міхняк передав для Ал. Солженіцина твори В. Мороза.

Ал. Солженіцин в півторагодинній промові сильно критикував совєтську тоталітарну систему та — як уже згадано — закликув західньому світові, зокрема Америці, вдержування цієї системи мілітарною та економічною допомогою. Кілька разів у своїй промові Ал. Солженіцин згадував Україну. Нав'язуючи до голоду в 1933 році, він сказав, що саме в той час коли в Україні від штучного голоду вмирали мільйони людей, президент Рузвелт нав'язував дипломатичні відносини з Совєтським Союзом. Справі дисидентського руху Ал. Солженіцин присвятив дуже мало уваги, згадуючи лише Володимира Буковського, стійкість і витривалість якого він поставив за приклад для західнього світу. А. Солженіцин закликав західній світ бути неподатливим і стійким у відношенні до експанзивних намірів Москви та сильно осуджував совєтську систему концентраційних таборів. Він рівнож гостро критикував політику детанту.

ЗСА ПРОТИСТАВИТИМУТЬСЯ „ТРЕТЬОМУ СВІТОВІ" В ОН – ЗАПОВІДАЄ ПРЕЗ. ФОРД

Вашінгтон. — Під час церемонії заприсяжения Даніела П. Мойнігена на пост американського амбасадора до Об'єднаних Націй, президент Джеральд Форд у понеділок, 30 червня, заявив, що ЗСА продовжуватимуть підтримувати цю міжнародну організацію та будуть „цілеспрямовано і з терпеливістю співпрацювати" з країнами Азії, Африки та Південної Америки, які складають т.зв. „Третій світ", але також підкреслив, що Америка „буде протиставитися старанням будь-якої групи країн використовувати механізм Об'єднаних Націй для вузьких політичних цілей чи парляментарних маніпуляцій." Тими словами Президент повторив попередні заяви Даніела Мойнігена, зроблені ним на початку цього року, що вже пора, щоб ЗСА в Об'єднаних Націях і на інших міжнародних форумах гостро відповідали своїм критикам. Мойніген, недавній амбасадор до Індії, в статті у журналі „Комментері", закинув був комуністичним державам і країнам „Третього світу", що вони неправильно закидають Америці, що вона „придушує політичну свободу в Пуерто - Ріко" та безпідставно обвинувачують ЗСА у колоніялізмі. Але Мойніген, як і президент Форд, зазначив, що він не хоче бути противником недорозвинених країн, однак думає, що ЗСА повинні застосувати „гострішу аргументацію", щоб запевнити співпрацю „Третього світу" у розв'язці спільних проблем. Під час церемонії заприсяжения його на пост амбасадора до ОН, Мойніген сказав, що його погляди цілком збігаються з поглядами президента Форда щодо майбутньої політики ЗСА в Об'єднаних Націях. Він перебирає цей пост після Джона Скалі, який правдоподібно буде призначений на інший дипломатичний пост.

М. Суслов критикує політику ЗСА

Москва. — Використовуючи перебування в СССР делегації американського Сенату, совєтський уряд вирішив висловити своє „невдоволення" розвитком совєтсько-американських „добросусідських" відносин, мовляв, політика розрядки чи детанту між СССР та ЗСА загрожена у зв'язку із заходами прихильників „твердої політики" ЗСА щодо СССР. Речником такого совєтського критичного наставлення до ЗСА став совєтський партійний ідеолог М. Суслов, який одночасно виконує функцію голови Комітету зовнішніх справ Верховної Ради СССР. В часі своєї зустрічі з американською делегацією М. Суслов заявив, що у совєтській опінії „вороги розрядки зміцнили свої заходи у З'єднаних Стейтах. Вони твердять, що відпруження є тільки на користь Совєтського Союзу і що з цього ніяка користь для З'єднаних Стейтів, чи Заходу". Така настанова не тільки помилкова, але вона вимагає виправлення, сказав Суслов, підкреслюючи, що СССР далі зацікавлений в тому, щоб перевести в життя постанови досі підписаних договорів між ЗСА і СССР у справах, що стосуються американсько-совєтських відносин і співробітництва.

ВІДБУДЕТЬСЯ ЗАСІДАННЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УССР

Київ. — Згідно з повідомленням Президії Верховної Ради Української ССР, перша сесія Верховної Ради УССР дев'ятого скликання відбудеться 4 липня. У повідомленні про скликання сесії нічого не говориться про порядок нарад, але згідно з дотеперішньою практикою Верховна Рада матиме за завдання формально затвердити всі досі видані „укази" Президії.

Сумінка Маруся Горбань згинула в автомобілевому випадку в Огайо

Клівленд, Огайо. — Із оселі СУМА „Хортиця" в Гантінгтоні, Огайо, інформують, що в неділю 29-го червня там в автомобілевому випадку згинула 17-річна сумівська виховниця Маруся Горбань. Вона поверталася до Клівленду із сумівцем Михайлом Мігеличем після переведення підготови до сумівського Злету, який має відбутися на „Хортиці" під час Свята Незалежности Америки від 4-го до 6-го липня, коли в їхній автомобіль в'їхало інше авто, яке не зупинилося на перехресті доріг. Михайло Мігелич, який мав бути комендантом Злету, був поранений, а Маруся Горбань вбита. Сл. п. Маруся Горбань цього червня закінчила середню школу і осінню мала розпочати вищі студії в Клівлендському стейтовому університеті. Вона також закінчила з відзначенням школу Українознавства в Клівленді. Була членом 336 Відділу УНСоюзу. Інформації про похоронні відправи будуть подані в клепсидрі.

У Сиракюзах помер о. прот. Павло Шпірук

Сиракюзи, Н.И. — У понеділок, 30 червня, після важкої і довгої недуги помер тут настоятель місцевої української православної церкви св. Луки о. протоєрей Павло Шпірук. Св.п. о. прот. Шпірук народився у 1902-му році на Поділлі. Ще в неділю перед цьогорічними Зеленими Святами о. Шпірук відправляв Службу Божу в церкві св. Луки, але недуга змусила його піти до місцевого шпиталю, де і помер. Похоронні відправи розпочалися панахидою у вівторок, 1-го липня, та Святою Літургією і чином похорону для священиків в середу у церкві св. Луки в Сиракюзах. Тлінні останки будуть поховані на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку, Н.Дж., у четвер, 3-го липня, о год. 1-ій по полудні.

ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОГО І ПЛЯНИ НА МАЙБУТНЄ ТА ШИРША І ТІСНІША СПІВПРАЦЯ БУЛИ ТЕМОЮ РОЗМОВ ПІД ЧАС ВІДВІДИН ПРЕДСТАВНИКІВ ПЛАСТУ В УНС І „СВОБОДІ"

Джерзі Сіті. — Велика увага й опіка, що їх постійно і активно виявляє Український Народний Союз до молоді та молодечих організацій, в цьому до Організації Української Молоді Пласт, добрі наслідки співпраці між проводами УНСоюзу та Пласту й інших організацій молоді, як і потреби поширення та затіснення цієї співпраці для розв'язки багатьох проблем сучасного і поступового здійснення плянів на майбутнє були темою дружніх і сердечних розмов, що їх мали представники нової Крайової Пластової Старшини та екзекутивні урядовці Українського Народнього Союзу і редактори „Свободи" під час кількагодинних відвідин представників Пласту в УНСоюзі і „Свободі" в понеділок, 30-го червня.

В чемностевих відвідинах і ділових розмовах взяли участь членів Крайової Пластової Старшини: голова Андрій Мицьо, перший заступник голови і голова сектора зв'язку та організації Ігор Сохан, другий заступник голови та голова виховного сектора пані Христина Навроцька, четвертий заступник голови та генеральний секретар д-р Любомир Романків, голова Крайової Булави Уладу Пластунів Сеніорів Михайло Юзенів, діловод Пластприяту Антін Тимкевич, діловод юнацького вишколу пані Слава Рубель, діловод господарки Михайло Белендюк, протокольрний секретар Ірина Цьолко та кореспонденційний секретар пані Неоніля Сохан.

Під час відвідин в УНСоюзі. Сидять (зліва): пані Неоніля Сохан, пані Христина Навроцька, голова Крайової Пластової Старшини Андрій Мицьо, головний предсідник УНС Осип Лисогір і пані Слава Рубель. Стоять (зліва): головний організатор УНС Степан Гавриш, Михайло Юзенів, Михайло Белендюк, головна касирка УНС пані Уляна Дячук (яка при цій нагоді передала на руки голови КПС схвалені минулорічною конвенцією і цьогорічними нарадами Головного Уряду пожертви УНС на пластові цілі в сумі одної тисячі долярів), Ігор Сохан, д-р Любомир Романків, панна Ірина Цьолко, Антін Тимкевич і головний секретар УНС Володимир Сохан.

Під час своїх відвідин в Головній Канцелярії УНС, гості-пластуни познайомилися також із системою її праці та оглянули нові приміщення. Розмови та обмін думками, плянами і побажаннями продовжувано під час спільного обіду.

Під час пізніших відвідин в „Свободі", яка все ще перебувас в старих приміщеннях, багато уваги відано в розмові пластовим публікаціям та постійним інформаціям про молодь, її організації та активність, подаваних у „Свободі" й „Українському Тижневику" і, зокрема, продовжуваної публікації окремих сторінок для молодечих організацій. При цій нагоді виявлено, що публікація цих сторінок натрапляє тепер на деякі ускладнення з уваги на підготову перенесення видавництва до нових приміщень та основних змін в друкарській системі, як також і на деякі радше непорозуміння в редакційній підготові тих сторінок редакційними колегіями цих молодечих організацій. Після обміну думок гості і господарі прийшли до висновку, що всі ці справи можна буде найкраще наладнати на спільній конференції представників молодечих організацій та редакторів їх сторінок з представниками УНСоюзу і редакторами „Свободи", яку плянується відбути осінню цього року.

Студенти літнього курсу УКУ в Римі відбувають прощі

Рим (В.Л.) — В цьому Святому Році численні вірні відвідують відпустові базиліки в Римі, з метою перебагати Господа за гріхи свої та людські і просити ласки для своїх найближчих і для свого народу. Студенти Українського Католицького Університету разом із своїми світськими і духовними професорами відбули прощу спершу до своїх відпустових церков, опісля і римських базилік. Наша проща почалася в соборі св. Софії, де о. проф. д-р Іван Гриньох виголосив слово про значення прощ у нашому рідному краю, традиційних та урочистих. Вони почалися в нас ще в княжих часах, коли то український монах, старець Йоан закликав свій нарід до богомільних, покутних молитов і прощ. Іншого дня всі наші богомольці відвідали черне чу обитель оо. Студитів у Студіоні, а накінець у церкві свв. Сергія і Вакха, де знаходиться чудотворна ікона Жировицької Матері Божої. В цих церквах о. проф. І. Гриньох продовжував і закінчив свої науки про відпусти і повчання старця Йосипа. Після кожної науки о. проф. д-р Юрій Федорів відправляв молебні і молитви.

В інші дні богомольці, іспері, професори та студенти відвідали три римські відпустові базиліки, а це: Санта Марія Маджоре, св. Івана Латеранського та св. Павла. Тут під проводом о. Федорова відмовляли молитви, припинані нашими Владиками. При тому звиджували наші таломники монументальну красу латинських і наших храмів, довідувалися про їх історію і мистецьку вартість. Зокрема дуже ввічливо вітав їх у Студіоні настоятель цієї обителі, о. д-р Любомир Гузар.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застереже, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Русифікаційна дурійка

В журналі „Філософська думка" ч. 2, 1975 р., надруковано статтю „интернационализация художньої культури", тобто про формування в СССР „при соціялізмі... єдиного способу життя для всіх класів і соціяльних груп". У цьому ж контексті йде мова про формування „нової історичної спільности людей — радянського народу, що складається з дружніх класів і соціяльних груп, з нових, соціялістичних націй і народностей", для яких нібито існує „єдиний для всіх радянських людей соціялістичний спосіб життя".

Щоб такий процес формування „єдиного радянського народу" утривалити, потрібно зміцнити заходи по лінії „інтернаціоналізації художньої культури", пише україномовний совєтський журнал, додаючи, що „Комуністична партія надає великого значення ідейно - естетичному збагаченню радянської художньої культури, боротьбі проти ворожої буржуазної і буржуазно - націоналістичної ідеології в художній творчості, піднесенню ролі соціялістичної літератури і мистецтва в естетичному вихованні кожної людини і утвердженні соціялістичного способу життя".

Що на практиці означає ота „інтернаціоналізація художньої культури", не доводиться багато говорити. Про це, врешті, відкрито говориться у „Філософській думці", де стверджується, що „велике значення для всього процесу інтернаціоналізації мистецького життя соціялістичних націй і народностей має культура російського народу". Іншими словами, фраза про „інтернаціоналізацію" вживається для того, щоб нею зручно прикрити факт русифікації культури неросійських націй в СССР. Це зокрема видно виразно з того, що український нібито журнал не пропонує, щоб зразком для такої „інтернаціоналізації" послужила, наприклад, українська художня культура, чи культура якоїсь іншої нації, а тільки і виключно російська, відзначуючи лише для своєрідного „заспокоєння" „багатопляновий вплив творчости видатних діячів української радянської художньої культури".

Мало того, переходячи до „спорідненої" теми — „рішучої і послідовної боротьби проти буржуазної і буржуазно - націоналістичної ідеології", в цьому і у всіх інших випадках немає й слова згадки про „російський буржуазний націоналізм і шовінізм", що його навіть сам Ленін у свій час засуджував. Варто для історії тільки відзначити, що в той час, коли для „нової історичної спільности людей — радянського народу" нібито небезпеку становить „український буржуазний націоналізм" і такий же націоналізм інших націй в СССР, то такою загрозою чомусь взагалі не є націоналізм і шовінізм російський, що його плекають московські „інтернаціоналісти" в себе і перед яким брутально примушують схилятися всі поневолені в СССР неросійські нації.

Совєтські „дипломати"

Минулої п'ятниці, 27 червня, працівники Федерального Бюра Інвестигацій (Еф-Бі-Ай) заарештували двох вірменів, народжених у Ліванії, за шпигунство на користь Совєтського Союзу. У Нью Йорку заарештовано „ювеліра" Саркіса Паскаліяна, який признався, що в 1973-му році фотографував і передав Едвардові Шаршіянові, секретареві совєтської місії до Об'єднаних Націй, таємні документи, зв'язані з оборонними спроможностями НАТО, а в Роквіл, Мериленд, був заарештований математик Сагат Дедеян, який виготовив ці документи для департаменту оборони і в хаті якого Паскалян робив згадані фотознімки. Секретар місії СССР Едвард Шаршіян не тільки одержав зроблені знімки, але раніше передав Паскаліянові фотоапарат для роблення цих знімок. Отже, совєтський „дипломат" Шаршіян займався не дипломатичною роботою, а звичайним шпигунством.

Але Шаршіян не був одиноким совєтським „дипломатом", який був замішаний у цю шпигунську аферу. Заарештовані совєтські шпигуни Паскалян і Дедеян, признаючись до вини, заявили працівникам Еф-Бі-Ай, що до цієї справи були причетні ще два совєтські „дипломати", а саме, Абдулхалік Гаджієв, також секретар місії СССР до Об'єднаних Націй, та Петрос Петросіян, який на початку 1970-их років був членом совєтської делегації на конференцію ОН.

Особливо цікавою була „дипломатична" діяльність Петросіяна, про яку працівникам Еф-Бі-Ай розказав арештований Паскаліян. Він заявив, що в 1971-му році, коли він вже 9 років працював для совєтської розвідки, до Ерівану прибув чільний агент КГБ Петрос Петросіян, який доручив йому переїхати до ЗСА для шпигунської діяльности. Рік пізніше Петросіян, який прибув тоді до Ню Йорку нібито як член совєтської делегації на конференцію ОН в справі людських прав, нав'язав контакт із Паскаліяном, запізнав його із совєтським „дипломатом" Шаршіяном і доручив Паскаліянові одержувати таємні інформації від математика Сагага Дедеяна, який вже раніше виявив свої симпатії до СССР. Розпочата совєтським „делегатом" на конференцію ОН Петросіяном акція довела до фотографування таємних документів Департаменту оборони і передання їх совєтському „дипломатові" Шаршіянові".

Описаний приклад шпигунської діяльности совєтських „дипломатів" і „делегатів" — це не перший і напевно не останній випадок. Маючи „дипломатичний імунітет", члени совєтської амбасади, консулятів і місії до ОН розгорнули широку шпигунську діяльність на терені Америки. Вони навіть почали підслухувати телефонічні розмови американських громадян, законодавців і членів Уряду, як це недавно виявлено. Тому дуже на часі є пересторога директора Еф-Бі-Ай Клеренса Келлі, який кілька днів тому заявив перед конгресовою комісією, що не тільки Совєтський Союз, але також агенти інших комуністичних держав вибрали ЗСА за головне поле своєї шпигунської діяльности та що агенти вживають дуже „рафіновані і різнородні методи" для своєї роботи. Заклик директора Келлі, що Америка мусить „посилити чуйність" на цю небезпеку та поліційні свої методи контрозвідки має свою дуже поважну причину.

Степан Куропась

„НАНОСИЛИ ЗЕМЛІ ТА Й ДОДОМУ ПІШЛИ"...

З приводу Зелених Свят, свят панахид у вільному світі, по полеглих вояках українських армій, такі слова Шевченка, устами козака з з поеми „За байраком байрак", приходять на думку. Правду мав козак, що по похоронах пішли додому, але не зі своєї вини. Братські могили борців за волю України Шевченко описує, як високі гори, що чорніють над степом.

Видно, що братські могили тих часів ховали в собі сотні таких, які полягли у Великій Битві. Могили ті — це документація, що українці не лише „у Крим по сіль ходили".

Тому теж Москва дбала про те, щоб могили ті розривати, засрювати, як заорала і Січ, а на землях її за Шевченком, „мудрий німець картопельку садить". Всякі прояви пошани до могил наших борців Москва карала і навіть на могилі Т. Шевченка поставила „караул".

На полях Берестечка, де були найбільші козацькі могили, Москва розкопувала і засрювала могили, так що лишилися лише горби. Чому рили москалі в наших могилах? „Що там схоронили старі батьки", — питав знову Шевченко. Шевченко вважав, що „могили наші милі" — це найбільший скарб історії нації. Він їх оспівує, він водить кобзарів на ті могили і збирає там слухачів.

Тому теж у своєму Заповіті він просив, щоб висипати йому високу могилу на Високій Горі серед степу, щоб бачити міг поля, Дніпро і кручі. Голоси козаків, похованих по байраках, були голосами, вопіющого... Не знати до нині, де поховані Мазепа, Богун, Хмельницький, а як знати, то чи є ще ті могили, чи до них хтось приходить, правити панахиди, поправляє хрести?

У новій воєнній завірюсі завірюсі Першої і Другої світових війн, лягли знову нові борці. За Австрії і Польщі могили Січових Стрільців, могили вояків УГАрмії мали своїх покровителів.

Проти волі урядових чинників молодь очолювала роботу біля могил, молодь провадила народ на цвинтарища, де були могили, молодь жадала, щоби батьки народу на Зелені Свята заговорили.

А щоби опікуватися могилами, створено Організацію Охорони Воєнних Могил з осідком у Львові. Українська громада ЗСА і Канади посилала гроші через Об'єднання Українських Організацій. Її, цю Організацію, очолювали по черзі редактори „Свободи" Ревюк і д-р Мишуга, та головний секретар УНСоюзу, відтак головний предсідник, Дмитро Галичин.

Справа була наладнана: українське жіноцтво — Союз Українок — дбало про квіти в час Зелених Свят, а діти дбали про заквітчання могил. Навіть за большевицької окупації я бачив у 1964 р. квіти на могилах наших військових оборонців держави. Невідома, а може й відома, рука дбала про те, щоби „слава не пропала".

В Польщі на цвинтарях таборів полонених українців є теж гроби тих, що впали в уніформі українського вояка. Є там Пикуличі, Вадовіце, Шепюрна, Каліш, Лайцут і багато інших.

В Чеха - Словаччині є два цвинтарі українських вояків, а саме: в Німецьким Яблонним (Дойч - Бабель) і Ліберці — Райхенберзі у Судетах. Судетських німців виселили, а цвинтарі лишилися.

Пам'ятник на цвинтарі Дойч - Бабелю поставили студенти Праги, Берна і Пшібраму. Замість обіду одного дня проголошено голодівку і за квитки, що ми купували в Празі у харчівні „Місії Методистів", здвигнено величавий пам'ятник. Чи він стоїть там нині, чи нарікають могили, що їх ніхто не відвідує — не знати, лише вітер говорить з ними.

В Америці щорічно з приводу Зелених Свят правимо панахиди по наших вояках. Ті вояки умерли тут вже в цивільному одязі, через те, що вони служили Україні колись — відвідуємо їх гроби.

Могили тих, які умерли, в уніформі Українського Вояка, які були ще на утриманні українського Уряду, члени Української Бригади в Дойч - Бабелю і таборів Райхенберг - Юзефів, чекають на відвідувачів. Ніхто їх не відвідує, ніхто не договорюється з міською управою, урядовими чинниками. На підставі Конвенції в Гаазі воєннополонені й інтерновані мають мати ті самі привілеї, що й збройні сили держав, в яких вони вмирають. Хто має дбати про додержання умов? Наш екзильний уряд, наша УНрада, яка з Уряду зійшла, на підставі тверджень ред. Кедрина, на ідеологічний Центр? Чи ОбВУА, яке корчиться, старіється? Їм не під силу!

Дивізійники подбали про своїх полеглих. Цвинтарі у Фельдбаху і березові хрести цвинтаря Лорето, Італія, є доказом того. Приходять там люди, а навіть німецька дітвора заквітчує гроби.

Хто має зайнятися воєнними гробами? Найкращою розв'язкою тієї проблеми є створити Організацію Охорони воєнних могил, а ще краще — доручити ту справу українським жіночим організаціям. Є у нас в ЗСА три великі: Союз Українок, Золотий Хрест і ОЖ ОЧСУ

З нагоди Року Жінки, про яку так багато тепер пишеться в пресі, треба, щоб українське жіноцтво перебрало цю ролю, яку воно сповнило на рідних землях. Це був би правдивий Рік Української Жінки.

А жінки вміють увійти там, де чоловікам не легко. Вони вміють говорити, переконати, вміють написати. З приємністю читаю описи подорожей наших жінок до Люрду, Риму, Еспанії, а навіть Африки чи Ізраїлю. Описують докладно, навіть, які харчі мали, які готелі що відвідували, з ким говорили, описують природу.

Як добре було би, щоб наші пані по дорозі відвідували „могили наші милі" в Німецькім Яблонним, Ліберці, Юзефові, Пардубицях чи Терезіні. Це була б мобілізація жіночих проспаних сил, жіночого невикористаного потенціялу, про який так гарно пише у „Свободі" пані Стефанія Букшована. Це був би теж правдивий здобуток наших днок, про який теж пише пані Букшована.

Збираємося писати Історію Українського Поселення в ЗСА. Треба теж відвідати цвинтарі, де спочивають „Тіні Забутих Предків". Без такої документації історія не вийде добре. Шкода лише, що мало наших громад подбало про такі цвинтарі. Великий Ню Йорк, Детройт не мають де на Зелені Свята вийти. Напевно там теж нарікають на цвинтарях, що — „наносили землі та й додому пішли, і ніхто не згадає..."

Яр. Рудницький

В ПАРАГВАЇ – НА СЛІДАХ ВЛЕСА

Нікому так не везе в укр. вільній науці, як Влесові. От уже йде збірка на переклад його творів, — нічим видати твори М. Грушевського, — на англійську мову й дехто пропонує, щоб другу катедру історії Гарвардського Центру Українознавства охрестити іменем Влеса. Аджеж, на їхню думку, влесознавство методологічно більш заавансоване, як „схема східньо-слов'янської історії" Грушевського. Бо ж методами Влеса можна пояснити не тільки етногенезу східніх слов'ян, але взагалі ввесь світ і його генезу...

От візьмімо для прикладу Парагвай у Південній Америці. Це країна континентальна, найгарячіша взимі, тобто в грудні, січні і лютому. Спеки неможливі, витримати (без напоїв) годі, пороху — як у „Слові о полку Ігоревім" — „поля прикривають", та й не тільки поля, але й „небиті дороги". Люди ховаються від них, хто куди може. Для Влеса — це все „науково - ономастичний грунт". Коли люди від пороху ховаються, то це край — порохо-ховай",

---

чи здеформований „чужинцями", що не знають добре української мови — Парагвай! („Українська Радянська Енциклопедія" — УРЕ — таки й пише „Парагвай", бо „г" ближче до „х" як „ґ"!).

А коли це стара українська назва „Порохоховай" — Порохвай", то висновок для всякого думаючого історика — не тільки з Вінніпегу! — ясний: це ж стара „полянсько - деревлянська" колонія, така як Авс(т)ралія, Ново-Зеленоляндія, Загара (ніби Сахарія), Замазонія (Амазонія) й багато інших країн у „вільному й невільному" світі із поперекручуваними старими українськими назвами.

А „дальший висновок" такий, що не тільки тепер, але й у „сіру давнину" в Порохваю жили українці, що-правда — не поставили пам'ятника Т. Шевченкові, але ж і Шевченка тоді ще не було, а відомо ж: ніхто нікому, — навіть Манилові, Мандрищ чи Чапленкові, — пам'ятників перед народженням не ставить!

Давніх праукраїнців порохвайських засимілювали тубільці - гварани, чи, як хоче УРЕ — „гваранї". Можливо, що й вони прийшли до Порохваю з України, точніш із Лемківщини, бо там уживалося слова „гвариті" замість „говорити". Отож південно-американські „гвзрані", це попростому наші (лемківські) „говоруни", що й ще тепер багато „гварять" (говорять), коли їм замало заплатити...

Інша назва для „гваранів-говорунів" — „тупі"; часто навіть називається їх комбіновано — тупі-гварані". І тут же найбільші противники влесознавства (навіть члени „Історичних публікацій" при канадському УВАН) мусять признати, що плям'я „тупих" таки українського походження. Бо коли б вони були еспанської, чи португальської „етногенези", то були б не „тупі", а „еступідос", а англійського — „стюпідс".

Для Влеса є ще й інші, так би мовити, допоміжні аргументи про українське походження „гваранів - говорунів". Учені мовознавці статистично виказали, що в українській мові переважають звуки „і" в найрізніших нюансах, іншими словами, що це „і-мова". І власне в Порохваю цей звук теж найпоширеніший. Не тільки в устах одного тубільця — „тупого", що під рестораном „Лідо" в Асунсіоні продає „гуцульські" (сік!) крайки, гердани й т.п. й увесь час говорить до прохожих „і" (чи навіть з виразним українським придихом „гі", „гігі"!), але й у багатьох гваранськo - говорунських назвах виступає це „і" то спереду, то ззаду, напр., Іраті (ніби „орати"), Іваі (ніби перекабачене наше Івани), Ітапуі (ніби „і там були"), а дальше: Ігвасу (і „квасу" — напою бракус), Іпіранга („після ранги"), і так дальше.

Отже і з ономастичного, і з мовознавчого погляду — на основі влесознавчих метод — можна „легко" доказати українськість Парагваю -Порохваю, його мешканців „тупих говорунів", так „легко", як, напр., адегейське походження самих українців.

Хай живе Влес!

Ярослав Гриневич

У 60-РІЧЧЯ ЗДВИГУ СОКОЛІВ І СІЧЕЙ

(Спомин)

28-го червня 1914 року, Львів, — моє рідне з діда прадіда місто, — сколихнулось тієї днини від багатотисячної юрби, залунало гомоном української мови, заграло повінню барв...

З міста, що мають не лиш своєрідний вигляд та історію, але й власну душу. Має її також Львів. Виростаючи у цьому місті, столичному городі австрійського королівства Галичини і Володимирії, — я бачив, як з кожним роком воно змінювало свій вигляд, як росли нові вулиці нові будинки та нові форми життя. Я бачив, як наші сусіди-німці старалися надати цьому містові виключно польський характер і вигляд. Одначе на сторожі українства Львова стояла оповита серпанком слави українська Княжа гора, достойний храм св. Юра що своїм домінуючим над містом положенням нагадував середньовічний замок-твердиню, численні українські церкви та інші будівлі.

За душу цього міста велася від віків завзята боротьба. По одному боці стояв ворог на услугах якого був адміністративний апарат та колоністи з Заходу, по другому — українське духовенство і міщанство.

Серед тієї тяжкої боротьби впродовж цілих віків душа міста здавалась хворою, життя переходило неспокійно мов у лихоманці.

Вували однак у мосму рідному місті такі хвилини, коли здавалося, що воно відживало, мов те морозом зв'ялене дерево, що випускає бруньки нового листя. А було це тоді, коли до нього приходило в гості — село.

Таким радісним днем для Львова був день 28 червня 1914 року. Яка ж подія сталася цього дня у Львові? Здавалося би — нічого особливого: здвиг Соколів і Січей. Але який був ваговитий той день 28 червня 1914 року для цілого світу, зокрема ж для українського народу. Давно це було, — літ десяток декілька, а нам здається ніби це було учора.

І нині пригадую той погідний ранок, що того дня ставав на Львовом. Проміннї сонцем, усміхнений блакитю неба. Пригадую шум людських мас, зодягнених у святкову народну ношу, що пливли - напливали з усіх усюдів. Щораз то висипались із поїздів на Головному Двірці, Підзамчі і Личакові. Безперервно привозили їх підводи із сіл і містечок. Вози отаборювалися на передмістях, а приїжджі спішили на місце збірки.

Львівщина, Перемищина, Станіславщина і Тернопільщина стрічалися тут у місті, щоб засвідчити українськість Княжого Города. А тим часом у місті розпочався щоденний рух, — на вулицях прохожі, дзвонять трамваї, гупотять фіякерські коні. Промаршовує відділ австрійських вояків. Вулицею проїжджає кінний поліцянт у „чако" на голові і з пістолем на грудях.

На львівському ратуші відзивається годинник. Вулицями Львова проходять гомінко соколи й січовики. Прохожі зі здивуванням зустрічають правдивих господарів тієї землі, що прийшли у відвідини у столичне місто. Крім гостей з Поділля видно теж і наших верховинців. Гірлива усмішка польського міського обивателя переміняється у подив, коли він бачить українських верховинців.

Серед повені кольорів української народної ноші місто оживилося. Згодом, із пісень збірки здвигнувся вперед вулицями Львова величавий похід кільканадцяти тисяч здвиговиків.

Цього дня була чудова погода. Над Львовом стояла неророчна блакить неба, проміння сонця золотило куполи церков. Здавалося, що сам Бог наказав природі вітати гостей.

Вздовж шляху походу збиралися непроглядні маси місцевого населення, головно українців. Вони окликами „слава" і квітами вітали маршируючі відділи. У багатьох людей на очах видно сльози зворушення.

На самому переді походу на вороному коні їде голова тогоді австрійського королівства. Одягнений у козацький стрій, він здоровить львівських міщан, вимахуючи козацькою шапкою з червоним верхом. Біля нього, на конях, кільканадцять старшин у козацьких строях.

За ними їде кінний відділ Сокола - Батька, що його веде, сам на білому коні, старшина Осип Домаринк.

Далі маршує відділ сокольських стрільців, озброєних крісами під командою старшини д-ра Степана Шухевича.

Такий же відділ стрілецький йде під командою старшини Романа Дашкевича. А далі йдуть Соколи. Їх веде, тримаючи у руці булаву, голова Сокола - Батька, проф. Іван Боберський.

На головах соколів чорні шапки зі синім верхом та соколиним пером збоку. Сині сорочки і сині мундури Соколів, оповиті синіми лентами, зливаються з барвою неба.

Грають сокільські трубні оркестри, розлягаються звуки сокільського маршу, скомпонованого Ярославенком:

„Соколи, Соколи, ставайте в ряди,
нас поклик „бодрімось" взиває!"

На легкому червневому вітрі лопотять сокільські прапори. Відділи Соколів йдуть вулицями Львова рівним військовим кроком, здисциплінувані, промінні силою духа і тіла. А далі, йде кінний відділ львівських Січових Стрільців під командою д-ра Володимира Старосольського.

Загальну увагу звертають своєю поставою і одностроєм

(Закінчення на стор. 4-ій)

Анатоль Вовк

НОВИЙ АНГЛО-УКРАЇНСЬКИЙ СЛОВНИК

(Огляд словника Подвезька і Балли)

2

В нашому огляді постараємося об'єктивно розглянути позитиви й недостачі нового словника. Одночасно перевіримо наскільки цей „зовсім новий словник" є справді кроком вперед у порівнянні з першим словником М Подвезька.

ЗАГАЛЬНІ ДАНІ ПРО НОВИЙ СЛОВНИК

Другий Подвезьків словник, так само як і перший, вийшов у видавництві „Радянська школа". Помітне це, що коли в 1948 році воно було „державне видавництво", тепер у назві прикметник „державний" пропущено. Виглядає, режимові тепер невигідна навіть і „паперова державність" УССР і він затирає її сліди. („Державність" цього й інших українських видавництв України скасовано коло 1965 року).

На звороті титульної сторінки знаходимо ще один вияв колоніяльного статусу України. Це шифр совєтської десяткової бібліотечної клясифікації, поданий як 4И (Англ) (ОЗ). Він показує, що книжка є словник англійської мови, але зовсім не вказує на наявність української мови в цьому виданні. Щобільше, сам шифр надрукований тільки російською мовою (И — від „иноязычный").

Хоч словник не має фірми Академії наук УССР, що її має більшість словників, він все таки повинен би бути авторитетний, бо його „розглянуто й рекомендовано до видання" м о в о з н а в ц я м и університету. Показове це, що в додатку до загального редактора, у словнику ще названо художнього редактора, двох технічних редакторів та відповідального редактора. Словник має, отже, двох авторів, але п'ять редакторів. Можна здогадуватися, що при такій ситуації остаточна версія словника набагато різниться від оригінальної версії авторів.

Варто відзначити, що новий словник має вже позначку International Copyright (латинська літера С у колі). Так, отже, охочі передрукувати цей словник фотомеханічним способом (як це було з першим виданням) натраплять на легальні труднощі, або мусітимуть платити за право передруку. Це може зробити цей словник малодоступним, беручи до уваги, що його тираж усього 47 тисяч. Це зовсім мало, зважаючи на те, що від появи першого видання минає уже 27 років, а на появу чергового треба буде, мабуть, чекати знову цілі десятиріччя.

Перевірення „паспорту" книжки, який подається у всіх виданнях у СССР (за винятком тих, що призначені для чужинців), показує, що словник не має шифру цензури. Перше видання словника такий шифр мало (БФ 02736 — код одного з київських цензорів). Висновок, що це в наслідок полегшання цензури українських видань в УССР, був би, на жаль, неправдивий. Замість анонімного цензора у словнику подано та названо окремого відповідального редактора, який, очевидно, несе відповідальність за виконання партійних директив на мовному фронті.

Доказом цього, що цензура всіх українських мовних видань в Україні й надалі існує, є факт, що всі інші найновіші словники, такі як хоч би всі 5 томів „Словника української мови" та словники: е к о номічний (1973 р.), біологічний і чужомовних слів (1974 р.) — такі шифри цензури мають. Це дійсно треба більшевицького цинізму, щоб навіть на виданнях Академії наук „суверенної держави" УССР явно - славно прибивати тавро імперської цензури.

Хоч новий словник, згідно з заявою видавництва призначений також для осіб в англомовних країнах, які вивчають українську мову, передмова редакції, як і інформація про побудову словника, надруковані тільки українською мовою. Єдиний короткий уступ англійською мовою, від видавництва, містить таке речення: The dictionary is designed for the use of specialists in the English language and other men engaged in mastering English...

Коли б таке надрукували в Америці, безсумнівно організації womens lib зголосили б свій протест проти дискримінації жінок.

ПОРІВНЯННЯ ДЖЕРЕЛ ДВОХ ВИДАНЬ СЛОВНИКА

Від жадного словника не можна вимагати, щоб він був ліпший, як ці лексикографічні, мовні, галузеві та фахові джерела, якими укладач користувався у своїй праці. У цьому відношенні перший Подвезьків словник був дуже бідний. Укладач словника (чи радше укладачі, бо частину матеріялу підготовив був К. Григоренко) вживав як джерела сім англо - російських словників та всього-на-всього два англомовні, тлумачні. У списку джерел нема ні одного з авторитетних і поширених американських словників, таких як хоч б словники видавництва Merriam-Webster.

Це убозтво джерел можна би виправдати післявоєнними обставинами, в яких укладано словник. Як би й не було, перший словник Подвезька не можна ніяк уважати оригінальною працею. Порівняння його з джерелами показує, що він є в основному українським перекладом „Англо - русского словаря" В. К. Мюллера. Цей дуже в СССР популярний словник до 1969 року мав 14 видань.

(Продовження буде)

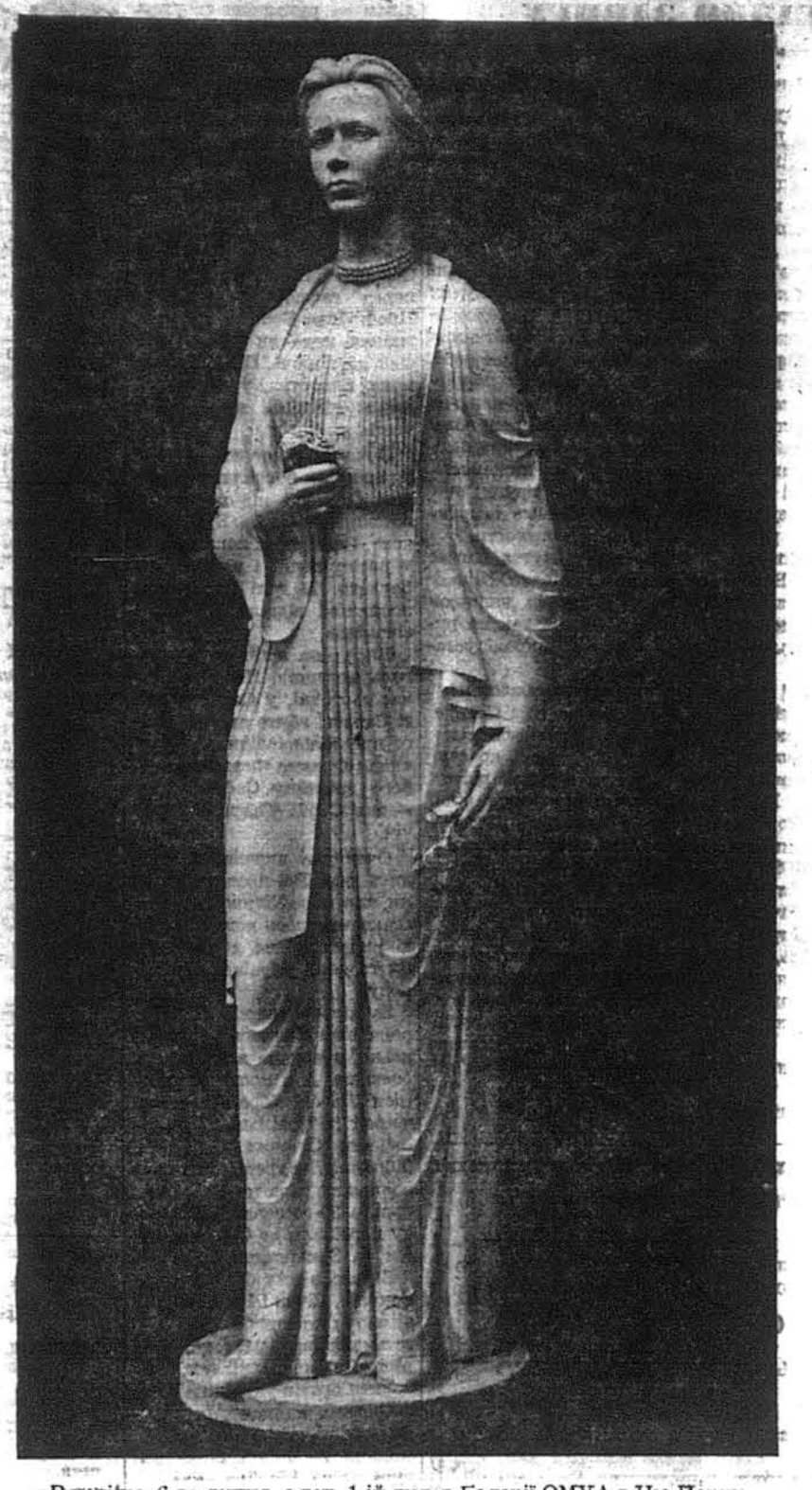

В неділю, 6-го липня, о год. 1-ій дня, в Галерії ОМУА в Ню Йорку на 21-ій ЗБІРНІЙ ВИСТАВЦІ ОМУА буде виставлена.

статуя

ЛЕСІ УКРАЇНКИ

М. Черешньовського

(10 стіп висока)
що буде відкрита осінню 1975 р. в Торонтонському Парку, Торонто, Канада.
Оглядати можна до неділі, 13-го липня, включно.

М. Черешньовський

ЯРОСЛАВ ВИЖНИЦЬКИЙ

ВИСТАВА НОВИХ ОБРАЗІВ

в ПОСТІЙНІЙ ГАЛЕРІЇ в ГАНТЕРІ, Н. Й.

(навпроти „Ксені")

(518) 263-4507 Виставка відкрита цілий сезон.

УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ
— влаштовує —
в місяцях липні і серпні 1975 р.
на ОСЕЛІ ім. ОЛЕГА ОЛЬЖИЧА

ЛІТНІ ТАБОРИ УЗХ

для дітей і молоді у віці від 6 до 15 років.

В часі таборів кожної неділі і свята Богослуження в каплиці оселі. Під доглядом досвідчених виховників, молодь матиме змогу провести свої літні вакації серед гарної підгірської природи у своєму рідному середовищі на українській оселі. Програма таборів дає змогу молоді познайомитися з нашою культурою, традиціями, навчитися українських пісень, послухати цікавих гутірок. Проходи й прогуляння в околицю, купіль і плавання в басейні дадуть заслужений відпочинок після річної науки у школі.

Гарні й зигідні будинки. Смачний харч.
Відкриття Літніх Таборів УЗХ: 4-5 липня 1975 року.
Адреса табору:
Ukrainian Gold Cross Children's Camp
R.D. 2, Lehighton, Pa. 18235
Інформації і зголошення:
Ukrainian Cold Cross, 5129 N. 16th Street
Philadelphia, Pa. 19141. Тел. (215) DA 9-9123

СОФІЯ ЛЮБА
комендантка
5008 N. Marvine Street
Philadelphia, Pa. 19141
Tel. (215) GL 7-3231

ВОЛОДИМИР МЕЛЬНИК
Tel. (215) 5-4565
комендант
4930 N. Marvine Street
Philadelphia, Pa. 19141

ГОЛОВНА УПРАВА
СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ
повідомляє, що

АВТОБУСИ

НА ВІДЗНАЧЕННЯ 25-ЛІТТЯ СМЕРТИ

сл. п. ген.-хор.

Тараса Чупринки

яке відбудеться
на ОСЕЛІ СУМА в ЕЛЛЕНВІЛЛІ, Н. Й.,
в НЕДІЛЮ, 6-го ЛИПНЯ п. р.

від'їдуть з-під домівки СУМА

в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

в суботу, 5 липня, год. 8 рано,

в неділю, 6 липня, год. 7 рано.

За замовленням прошу телефонувати днями і вечером до ГУ СУМА, тел. (212) GR 7-3084

ГРОМАДЯНИ!

М'ясо, ярина і інші продукти коштують сьогодні два рази більше, як коштували десять років тому. Чому вистачає Вам забезпечення, яке Ви придбали 10 чи 20 років тому? Негайно доповніть своє забезпеченя

в УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ!

Запіть квіти на могилу
НЕЗАБУТНЬОГО ДРУГА І ВИХОВНИКА МОЛОДІ

проф. д-ра Василя Стецюка

на Видавничий Фонд Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді зложили:

ЧЕМЕРИС Михайло	$20.00
ФЕДОРЧУК Василь	10.00
НАКУДЯК Василь	10.00
ГОРДОН-ГОРДИНСЬКО В.	10.00
ЯЦУЧОК Андрій	5.00
ПОЛІЩУК Олександер	5.00
Разом	$60.00

Щире співчуття для ВП. Рідні.

ХТО БАЖАВ БИ
ЗЛОЖИТИ ДАТОК
на ДОБРОДІЙНІ ЦІЛІ
замість квітів на могилу
бл. п. д-ра Володимира Гука
може переслати його
до „САМОПОМОЧІ", ч. конта 2161
SELFRELIANCE CREDIT UNION
734 Sanford Avenue Newark, N.J. 07106
Зібрані гроші будуть передані на Стипендійний фонд УЛТПА, Українську Церкву в Парижі, Енциклопедію Українознавства.
УЛТПА МЕТРОПОЛІТАЛЬНИЙ ВІДДІЛ

ОБ'ЄДНАННЯ ПРИХИЛЬНИКІВ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ УКРАЇНИ — ВІДДІЛ в НЮ ЙОРКУ

З глибоким жалем повідомляємо наших Членів і Українську Громаду, що в п'ятницю, 27 червня 1975 р., після довгої і важкої недуги, відійшов на 54-ому році життя у Вічність

сл. п.

ІВАН ХОМА

довголітній член і заступник голови Нюйоркського Відділу ОПВВУ, поручник УПА, нагороджений золотим хрестом Воєнної Заслуги першої кляси, член багатьох організацій, громадський діяч.

ПАНАХИДА відбулася в понеділок, 30-го червня, в похоронному заведенні Чирко і Дучинський в Понкерсі, а ПОХОРОН у вівторок, 1-го липня 1975 р. з церкви св. Михайла в Понкерсі, Н. Й., на Український Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дружині і Дітям Покійного та Об'єднанню кол. Вояків УПА Америки і Канади, висловлюємо наше щире співчуття.

ОБ'ЄДНАННЯ ПРИХИЛЬНИКІВ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ УКРАЇНИ
ВІДДІЛ в НЮ ЙОРКУ

У невимовному горю повідомляємо ближчих і дальших Рідних та Приятелів, що в п'ятницю, 27 червня 1975 р., помер, в Ню Йорку на 54-му році життя, після важкої недуги, наш Найдорожчий МУЖ і БАТЬКО

сл. п.

ІВАН ХОМА

поручник Української Повстанської Армії.

ПАНАХИДА за душу Покійного була відправлена в понеділок, 30-го червня 1975 р. в похоронному заведенні Чирко і Дучинський в Понкерсі, Н. Й.

ПОХОРОН — у вівторок, 1-го липня 1975 р. з церкви св. Михайла в Понкерсі, Н. П., на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дружина — ЕЛЕН
Дочка — МАРІЯ
Син — ІВАН

ДО УВАГИ ПЕНСІОНЕРІВ!

Маємо постійні кватири для одиноких чоловіків-пенсіонерів на відпочинковій оселі в Каліфорнії, з річкою і чудовим повітрям.

Річка і довколишні озера багаті рибою, а земля — городиною, садами і виноградниками. На оселі є Українська Православна каплиця з регулярними Богослуженнями. В близькому сусідстві росте чудова громада українських людей, які виїхали з великих міст.

За подробицями пишіть: Very Rev. I. Honchariw — 17442 Cemetery Rd., Knights Ferry, Calif., 95361 або телефонуйте (1-209) 881-3316.

Прот. І. ГОНЧАРІВ

Повідомлення Адміністрації

З уваги на те, що в днях від 28-го ЛИПНЯ до 2-го СЕРПНЯ, включно, „Свобода" НЕ БУДЕ ПОЯВЛЯТИСЯ — проситься всіх, хто мав би на цей час якісь оголошення, надіслати їх до публікації перед тією однотижневою перервою.

УКРАЇНСЬКА ДИТЯЧА СВІТЛИЧКА ВЧИТЬ ВАШУ ДИТИНУ ЩЕ ОДНІЄЇ МОВИ.

У глибокому смутку ділимося з Українською Громадою і кол. Учасниками Організованої Революційної Боротьби, трагічною вісткою про те, що в п'ятницю, 27-го червня 1975 р., помер на 54-му році життя, після довгої і важкої недуги

сл. п. ІВАН ХОМА

поручник Української Повстанської Армії, нагороджений золотим хрестом Бойової Заслуги Першої Кляси, колишній член ОУН, кол. голова, а згодом заступник голови Головної Управи Об'єднання кол. Вояків УПА Америки і Канади, кол. голова Координаційного Комітету Українських і Українсько-Американських Комбатантських Організацій Ню Йорку, заступник голови Нюйоркського Відділу Об'єднання Прихильників Визвольної Боротьби України, громадський діяч, революціонер і патріот, ліцейло відданий визвольній боротьбі українського народу.

У вівторок, 1-го липня 1975 р. після Богослужби і Панахиди в церкві св. Михайла в Понкерсі, Н. Й., о год. 9:30 ранку, Покійний був похований на Українському Православному Цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дружину, Дочку, Сина та усю Рідню Покійного, просимо прийняти вислови нашого найглибшого співчуття.

ПРЕЗИДІЯ ЗАКОРДОННОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА УГВР

Увага! РОДИЧІ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА!

Останній заклик зголошення дітей на

ЮВІЛЕЙНИЙ НОВАЦЬКИЙ ЗЛІТ

З НАГОДИ 50-ЛІТТЯ УЛАДУ ПЛАСТУНІВ-НОВАКІВ

який відбудеться

в дні 26 липня – 2 серпня ц. р.

на пластовій оселі
„ВОВЧА ТРОПА" в ІСТ ЧЕТТЕМ, Н. Й.

У справі зголошень та дальших інформацій прошу звертатися:

ПЕТРО ДАРМОГРАЙ — (201) 327-0057

Ділимося із Сумівською Родиною й Українським Громадянством болючою вісткою, що 29-го червня 1975 р., в наслідок автомобільного випадку, померла на 18-ій весні свого юного життя, в лікарні Parma County Hospital

МАРУСЯ ГОРБАНЬ

зразкова виховниця СУМА, секретар Булави Відділу Юнацтва „Білогорща" у Пармі, Огайо, абсольвентка школи українознавства Т-ва „Рідна Школа" в Клівленді, Огайо.

ПОХОРОН відбувся в середу, 2-го липня 1975 р. з похоронного заведення Головчаків в Пармі, Огайо та церкви св. Йосафата на український католицький цвинтар св. апп. Петра і Павла при Hoertz Rd у Пармі Огайо.

Опечалені Батькам і Родині, складаємо вислови щирого глибокого співчуття.
УПРАВА ОСЕРЕДКУ СУМА ім. Т. ШЕВЧЕНКА в ПАРМІ
БУЛАВА ВІДДІЛУ ЮНАЦТВА „БІЛОГОРЩА" у ПАРМІ

Д-Р АНТІН ЖУКОВСЬКИЙ

МАЄ ЧЕСТЬ ПОВІДОМИТИ ПРО

перенесення

ЛІКАРСЬКОЇ ПРАКТИКИ

зі STEELE, North Dakota до:

12206 Morang (6 1/2 Mile & Kelly Road)

Detroit, Michigan 48224

Telephone: 371-5656

У великій журбі повідомляємо Вінницьких Організацію і Громадянство, що в неділю, 29-го червня 1975 року в ранніх годинах, відійшов у Вічність, знаний громадянин Отрив

сл. п.

ЮРІЙ ГАРАСИМІВ

б. старшина Українських Січових Стрільців і Г УД УНА.

ПАНАХИДА — у вівторок, 1-го липня 1975 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Кардинал і Син в Торонті, Канада.

ПОХОРОН — в середу, 2-го липня 1975 р. о год. 9-ій ранку в церкві св. Миколая, на цвинтар Проспект в Торонті, Канада.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

КОМІТЕТ СТРИЙЧАНИНІВ

У великій журбі повідомляємо Вінницьких Організацію і Громадянство, що в неділю, 29-го червня 1975 року в ранніх годинах, відійшов у Вічність, знаний громадянин Отрив

сл. п.

ЮРІЙ ГАРАСИМІВ

б. старшина Українських Січових Стрільців і Г УД УНА.

ПАНАХИДА — у вівторок, 1-го липня 1975 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Кардинал і Син в Торонті, Канада.

ПОХОРОН — в середу, 2-го липня 1975 р. о год. 9-ій ранку в церкві св. Миколая, на цвинтар Проспект в Торонті, Канада.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

КОМІТЕТ СТРИЙЧАНИНІВ

ГОЛОВНА УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ КОЛ. ВОЯКІВ УПА АМЕРИКИ і КАНАДИ та СТАНИЦЯ в НЮ ЙОРКУ

З болем і смутком повідомляють Українську Громаду, усіх Друзів, кол. Вояків УПА та Учасників Революційно-Визвольної Боротьби Українського Народу про те, що в п'ятницю, 27-го червня 1975 р., відійшов від нас назавжди, після довгої і важкої недуги на 54-му році життя, наш Незабутній Друг

сл. п. ІВАН ХОМА

поручник Української Повстанської Армії, нагороджений золотим хрестом Бойової Заслуги Першої Кляси, член Організації Українських Націоналістів, кол. голова, а останньо заступник голови Головної Управи нашого Об'єднання, та його співорганізатор, кол. голова Станиці в Ню Йорку, кол. голова Координаційного Комітету Українських і Українсько-Американських Комбатантських Організацій Ню Йорку, заступник голови Нюйоркського Відділу Об'єднання Прихильників Визвольної Боротьби України, громадський діяч і вірний син українського народу, що усе своє життя присвятив справі боротьби за Державну Самостійність України.

ПОХОРОН Покійного відбувся у вівторок, 1-го липня 1975 р. о год. 9:30 ранку з церкви св. Михайла в Понкерсі, Н. Й., на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дружині, Дочці і Синові Покійного, а також всій ближчій і дальшій Родині, складаємо вислови нашого щирого співчуття.

ГОЛОВНА УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ КОЛ. ВОЯКІВ УПА АМЕРИКИ І КАНАДИ та СТАНИЦЯ в НЮ ЙОРКУ

Книжки до набуття:

Д-р Михайло Данилюк: На медичні теми — Лікарський довідник	$ 7.00
Д-р Михайло Данилюк: Повстанський записник	1.75
Д-р Лука Луців: Василь Стефаник — співець української землі	8.00
Д-р Лука Луців: Іван Франко — борець за національну і соціяльну справедливість	6.40
Д-р Лука Луців: Тарас Шевченко — співець української слави і волі	1.20
Д-р Лука Луців: Маркіян Шашкевич — Біографія і характеристика творчости з додатком усіх оригінальних творів	1.60
Д-р Лука Луців: Ольга Кобилянська. В сторіччя її народин	.40
Д-р Лука Луців: Іван Франко — життя і творчість	.40
Іван Керницький-ПЕР: Будні і неділі	$ 5.00
Іванна Савицька: З пташиного льоту — Образки сучасного — Дружні усмішки — Репортажі	5.00
Антін Драган: Лука Мишуга	10.00
М. Сосновський: Дмитро Донцов — політичний портрет	12.00
Шевченкові думи і пісні — Shevchenko's Thoughts and Lyrics	.50
Володимир Кедровський: Обриси минулого	1.20
А. Драган: Український Народний Союз у минулому і сучасному	.60
Валентин Мороз: Бумеранг — твори	7.75
Walentyn Moroz: The Works Boomerang	3.25
Остап Тарнавський: Брат Братові. Книга про ЗУАДК	5.00
М. Прокопів: З Городиславич у світ широкий	2.00
Пазас Феденко: Минуле цвістаїтиме. Зимовий похід Армії УНР 1919-20	1.00
Авраам Шіфрін: У совєтський катівні	1.00
Федір Дудко: Моя молодість	1.50
Дашкевич Р.: Артилерія Бригади ОС в боротьбі за Київські Золоті Ворота	2.00
Любов Коленська: Павлів тріюмф	4.50
За волю України. Історичний Альманах УСС	10.00
Кобець О.: Записки полоненого	2.00
Ліпа Ю.: Призначення України	1.00
Наш Львів	1.00
Пастернак М.: Українська жінка у хореографії	2.50
Прокопів: По п'ятдесят шість роках на Україні	.80
Рівецький Ст.: Українське Січове Стрілецтво	3.00
Бібліографія джерел до історії УСС	1.00
Сінкевіч: Спогади Богданівця	1.00
Яковлів В.: Договір Богдана Хмельницького	1.00
І. Соневицький: Артем Ведель і його музична спадщина	3.00
Микола Пилій: Етсетера — Кантати	1.00
о. Николай Воюковський. А те, що минуло...	2.50
Костюк Г.: Теорія і дійсність	3.00
О. Залеський: Мала Музична Енциклопедія	3.50
Удовиченко А.: Третя Залізна Дивізія. Рік 1919.	7.00
Кедрин І.: Паралелі в історії України	3.00
Городиський Орест: Ген. Турчин — Особистий приятель през. Лінкольна	1.00
Лозинський, др. Михайло: Галичина в рр. 1919 і 1920	5.00
УСС 1914-1974 — Укр. Січове Стрілецтво і Мазепинська Ідея, Вратство УСС в 60-річчя	1.50
З. Терлецька: Українські страви	7.00
Олесь Бабій: Дві сестри	3.00
Ярослав Гриневич: Доля України на интервтах	2.00
Українські юристи під судом КГБ	2.00
Володимир Галан: Ватерія Смерти	5.00
Зосим Дончук: Прірва. Роман	4.00
Марта Тарнавська: Хвалю і люблю	2.00
М. Грушевський: Історія української літератури	36.00
Роман Купчинський: Скоропад. Ілюстрації Едварда Козака	3.50
Леся Лисак: Терпкі пахощі	5.00
Контрасти. Збірка молодечої творчости	3.50
А. Глібів: Байки	2.25
Микола Погідний-Угорчак: Чарівний діямант	2.50
Д-р Ю. Княжинський: Нарис історії римської літератури	5.00
Іван Керницький: Перелетні птахи	1.00
Василь Волицький: Дещо про Регатки і про Регатянську Приватну Українську Гімназію	2.00
Леонід Полтава: Валторна. Збірка поезій, лірична	1.50
Олена Василева: Коли орбіти схрещуються	6.00
Юнацтво в обороні Рідної Землі.	2.00
В. Витвицький: Гайворонський — Життя і творчість	3.00
Василь Софронів-Левицький: Липнева отрута	6.00
Аляля Коссовська: Памороць (Poesii)	1.00
о. Ізидор Сохоцький: Визвольна боротьба Західньо-Українських Земель у 1918-23 р. р.	3.00
Міра Гармаш: Марія Людза	3.00
Міра Гармаш: Віднайдені роки (poesii)	1.75
Міра Гармаш: Райдуга в штьмі (poesii)	2.25
Олександер Брик: П'ять перед дванадцятою	6.00
Богдан Попович: Під українським небом (спогади)	3.50
Книжковий знак шестидесятників	15.00
Олександер Брик: Терпкий шлях Українського Уряду (1918-1921)	4.00
Богдан Лепкий: Під ялинку	1.50
Леся Храплива: Далеким і близьким — вірші	3.50
Яр Славутич: Трофеї (1938-1963)	4.00
Український вісник — випускVI. — Самвидав — журнал з України	$ 5.00
В. Софронів: Під веселим оборогом	5.00
Мілена Рудницька: Невидимі стигмати	15.00
Аляля Коссовська: Дівоті перлини	1.00
В. Софронів Левицький: Юний скоморох, п'єси для молоді	6.00
Наталія Полонська-Василенко: Історія України, І том (до половини XVII сторіччя)	15.00
Валентин Сім'янців: Студентські часи — спогад	3.00
Іван Світ: Українсько-Японські взаємини в рр. 1903-1945	8.00
Р. Володимир: Палкі серця	2.50
О. Соколишин: Бібліографія Українізм, анг. мовою	.75
Едвард И. Ц. ван Готеген: Мої зустрічі з УПА	0.70
Петро Мірчук: Степан Бандера	2.00
Петро Мірчук: Микола Міхновський	1.50
Анатоль Юриняк: Камікадзе шадає сам. Оповідання й фейлетони	$ 4.00
М. Понеділок: Ратуйте мою душу — повість	8.00
Едвард Козак: Гриць Зозуля	8.00
Рожа Смеричинська-Шульова: Основи музичного мистецтва. Теорія й історія	8.00
Іван Овечко: Вибрані статті	3.00
Іван Овечко: Чехов і Україна	5.00
Іван Франко: Твори, 20 томів	$80.00
Микола Ковалевський: При джерелах боротьби — спомини, враження, рефлекції	3.00
Данило Шумук: За Східнім обрієм — спомини	8.75
Богдан Цимбалістий: Проблема ідентичности — Україна чи Америка?	1.50
Д-р Юліян Вассиян: Твори І. Огієнкий єфінко	10.00
Богдан Лепкий: Казка мого життя	4.00
Антін Рудницький: Українська музика — історично-критичний огляд	12.50
Василь Чапленко:	
Пиворіз — історично-побутова повість	3.00
Спрага безсмерти — оповідання, п'єси	3.00
Зойк та інші оповідання	1.50
Чорноморці — або Кошовий Харко з усім товариством — історичний роман	3.00
Драматичні твори — збірка п'єс	5.00
Дещо про мову — збірка статей	1.00
Нові знадоби до етногенези слов'ян та ін.	2.00
Муза та інші оповідання	.75
У вітрах Копет-Дагу — повість	1.00
Мова „Слова о полку Ігореві"	.75
Англійські мови — ключ до таємниць нашого субстрату	2.00
Уводини до мовознавства	.75
Загибіль Перемітька — повість	3.00
Гава Іська — віршована бувальщина	.75
Пропащі сили. Українське письменство під комуністичним режимом (1920-1933)	2.00

Належність за книжки посилати ТІЛЬКИ чеками або Поштовими Переказами. До грошевої посилки долучити 18 центів кошти пересилки від 1 книжки і 5% стейтового податку з Ню Джерзі.

SVOBODA

81-83 Grand Street Jersey City, N.J. 07303

XII КОНГРЕС УКРАЇНЦІВ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

шому аналізою міжнародного положення. На його думку сподівання Вашінгтону, що Пекін допоможе скріпити позиції Америки у спорі з Москвою ,не здійснилися, бо Пекін невдоволений політикою Вашінгтону.

Черговий доповідач, д-р Володимир Душник, говорив на тему — „УККА на міжнародному фронті", наголошуючи доцільність і важливість активної участи УККА у міжнародних протикомуністичних конференціях Світової Протикомуністичної Ліги.

Голова Політичної Ради проф. І. Вовчук розглядав проблему російських дисидентів в доповіді „Про континентальні вітри з-під імперських брил", Стверджуючи, що кожний вітер приносить зміну погоди, доповідач закликав *не творити ворогів*, а з ворогів робити приятелів української справи. Вітрами с дисиденство третьої російської еміграції. В журналах „Континент" і „3-під ки, протиімперської, питанпримусового утримува н н я при Росії окраїнних націй. В російському народі формується сила, яка бачить національну *про б л е м у*. На крилах глибокої постановки,, протиімперської, питання нації, українська проблема може рухатись. Солженіцин й інші московські дисиденти, це російські патріоти й вони не висловлюються за незалежність україньс к о ї держави. Треба, щоб вона себе наперед утвердила в серцях українців та в опінії світу.

Всі доповіді викликали знова дискусію. Зокрема, багато дискутантів порушували справу виступів дисидентів, які останньо опинилися поза залізною заслоною. Реагуючи культурно на писання російських дисидентів, тремати на увазі, що співпраця українців із росіянами можлива тільки на базі визнання ними принципу української самостійности і незалежности.

По дискусії та розгляді біжучих справ о годині 6:30 вечора проф. І. Вовчук закрив наради.

Боксер Мохаммед Алі оборонив свій титул чемпіона світу

Куала Лампур, Малайзія. — Американський боксер Мохаммед Алі у понеділок, 30 червня, у 15-ох рундах легко переміг свого суперника Джова Багнера, задержуючи титул чемпіона світу у тяжкій вазі. Так як передсказували спортові коментатори, Багнер не виявився надто сильним противником і Мохаммед Алі не мав з ним жадних серйозних проблем. Перед початком цих змагань Алі відкликав свою недавню постанову, що він після цього матчу „відійде на емеритуру" і заявив, що буде ще змагатися з колишніми чемпіонами світу Джовом Фрейжером і Джорджом Форманом, а також із дуже добрим боксером Кеном Нортоном. Із матчу з Багнером Мохаммед Алі заробив 2 мільйони долярів, а Багнер 500,000 дол.

Фонд ім. Сергія Литвиненка

Надія Литвиненко, вдова по сл. п. відомому мистцеві-скульпторові Сергієві Григовичеві Литвиненкові, основала, для увіковічнення пам'яти її чоловіка, „Фонд ім. Сергія Литвененка". Цей Фонд має допомагати українським, старшим віком або недужим (а в окремих випадках і молодшим) мистцям-скульпторам, образотворчим мистцям і видатним діячам української культури українського поселення в світі, що потребують матеріяльної допомоги.

Фонд має існувати при Консисторії Української Православної Церкви в ЗСА, з осідком у Савт Бавнд-Бруці.

Надія Литвиненко склала на цей Фонд 2,000 долярів, а голова згаданої церкви, Архиєпископ - Митрополит Мстислав Скрипник збільшив цей фонд, з прибутків „Мистецької галерії" в осідку церкви св. Андрія в Савт Бавнд Бруці, на ще 2,000 долярів, так що основна грошова сума Фонду виносить 4,000 долярів.

Фондом завідує і диспонує його грошовими засобами Кураторія Фонду, в складі п'яти осіб. Першими, дожиотними членами Кураторії є: проф. інж.-архітект Іван Жуковський, з Ню Йорку — як голова, мистець Петро Мегик, з Філядельфії — секретар, мистець Степан Рожок, з Філядельфії — скарбник, та мистці Петро Андрусів, з Лонґ Айленду, і Діонізій Шолдра, з Джерзі Сіті, як члени. Митрополит Мстислав Скрипник, а після нього кожночасний Митрополит УПЦ в ЗСА, стають доживотними „почесними головами і протекторами" цього Фонду,а Надія Литвиненко, а після неї її уповноважені спадкоємці, доживотними „фундаторами" Фонду.

На випадок вибуття якогось члена Кураторії, осталі її члени разом із почесним головою та фундатором Фонду обирають його заступника.

Якщо якийсь добродій подарував би на цей Фонд 1,000 долярів або більше, то він стає „почесним членом" Фонду і може бути обираним у склад Кураторії.

Грошові засоби Фонду зберігаються в Кредитівці Консисторії, на окремому банковому конті.

Грошові допомоги видаються, за рішенням тільки Кураторії, або як беззворотні допомоги або як позички на час одного року, коли за них ручаються або дві, приняті Кураторією особи, або якесь знане українське товариство.

Щоб отримати допомогу або позичку треба письмово звертатись до Кураторії Фонду, на адресу нижче поданих голови або секретаря Фонду, подаючи в проханні свої: ім'я і прізвище, дату і місце народження, мистецьку або культурну діяльність, адресу перебування, матеріяльний стан і мистецьку чи культурну організацію, котра хоче підтримати таке прохання.

За Кураторію Фонду
проф. Іван Жуковський,
голова

Адреса голови Фонду: Ivan Zukowskyj, 35 Montgomery St., New York, N. Y. 10002.

Адреса секретая Фонду: Petro Mehyk, 1022 N. Lawrence St., Philadelphia, Pa. 19123.

З життя української громади в Ст. Петербурзі, Флор.

Ст. Петербург, Фльорида. Знаний багатьом переїжджаючим українцям - туристам, з Америки і Канади, своєю церковцею при 90-ій евеню та гостинним сніданком, що ним частують „голодних" подорожніх пані з Церковного комітету, після недільної Служби Божої. Скромний церковний хор, під дир. М. Похмурського прикрашує наші Богослужби.

У січні ц.р. наша громада відбула святочні сходини для відзначення річниці 22-го Січня, а в березні відсвяткувала роковини Т. Шевченка *скромним концертом*. В програму входили промови — інж. М. Коцинця — українською і М. Сеника — англійською мовами; виступ хору під дир. інж. Б. Бемка при акомпан. проф. А. Омельського та рецитація П. Левенця, голови Церковного комітету.

У травні ц.р. українська громада зголосила свою участь у відзначуванні 200-ліття ЗСА, поруч із 16-ти іншими етнічними групами. Ця справа важлива, бо наша громада хотіла б гідно зарепрезентувати українське ім'я перед не - українцями і тому нам потрібно допомоги кожної української людини *доброї волі, без огляду на* віроісповідання чи політичне переконання.

У 60-РІЧЧЯ ЗДВИГУ СОКОЛІВ І СІЧЕЙ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ми Січові Стрільці 1 Січовики з Бориславщини й Дрогобиччини, що їх достойно веде інж. Филип Левицький: з козацьким довгим вусом, на чорному коні, він подобає на постать з картини „В'їзд Хмельницького в Київ".

За ним Л. Лепкий з кінним відділом бориславських УСС, та бориславська піша сотня УСС, озброєна модерними 10-стріловими крісами марки „Шкода", її веде Клим Гутковський і вона пізніше, на площі Сокола - Батька дасть показ військових вправ.

А далі — Боже мій! Ідуть „Січі". На самому переді марширують, держачи в руках довгі трембіти, трембітярі з Жаб'я, Криворівні й Ворохти. Голос їх трембіт звіщає тим разом про те, що це прийшли верховинці з далеких гір до Львова у гості.

За ними йдуть січові трубні оркестри і відділи січовиків. Буря оплесків і окликів „Слава" вітала гуцульські відділи „Січей" із Карпатських гір. — Коломия, Косів, Надвірна, Делятин, Ворохта Криворівня, Жаб'є й інші вислали сюди своїх легінів і дівчат. Легіні у закосичених крисанях, червоних гачах, з дзьобенками й тайстрами при боці. Вони йдуть, ніби танковим кроком, коливаючись легко у ритм ходи, бо звичні ходити по горах, а не по міському бруку.

А дівчата з верховини — яка краса! Які пишні у них сріблом - златом галтовані фотки, а які коралі, гердани, дукачі! А вишивки — і червоні і жовті — наче полум'я вогню, або темноблакитні, фіолетні і чорні, взори у таких хрестах, як на стародавніх церковних іконах.

Ідуть теж відділи Січовиків з Поділля, у блискучих чоботях у широких солом'яних капелюхах, заквітчаних „квіткою", рослі, плечисті, йдуть певним ходом по рівному бруку, вибиваючи гірмко кроки. Одягнені вони у чамарки, часом замість капелюха — пошеляста шапка. Почерез груди видніє малинова лента із жовтим написом місцевости.

Йшло теж Покуття, багате вишивками чудових барв і взорів. У мужчин вишивок обмаль, зате в жінок на рукавах сорочок широкі уставки.

Грають січові оркестри:

„Гей, там на горі Січ іде,
„воєн лиш українських вал
„Гей, Січ іде, красен
як цвіте,
Кому прикре наше діло,
— нам воно свяге!"

Бурхливі оплески „Слава" вітають маршуючі відділи „Пласту". Це наші „наймолодші". Вони одягнені в англійські однострої: капелюх з широкими крисами, темносиня вовняна сорочка, короткі штанці з пластовим поясом, сірі вовняні віданяки на раменах. У руках покинно замість крісів — дерев'яні палиці.

А далі йдуть відділ за відділом — рукавково-спортові товариства з цілого краю.

Мов пробудився зі сну старий город Льва, струшуючи зі себе чужий сусідський хлам, нагадав собі часи давньої слави. Далеким гомоном відозвались княжий Галич, первопрестольний Перемишль.

Відділи „Соколів" і „Січей" змаршували на площу Сокола - Батька, дефілюючи перед свою с т а р ш и н о ю. Проф. Іван Боберський призначив мене як зв'язкового собі до помочі. Це була для мене, пластуна, учня шостої кляси гімназії, велика почесть.

Почались вправи. Перші вправляли бориславські Січові Стрільці під командою сотенного Клима Бутковського. Вони дали показ вправ у розстрільній і наступу на багнети. А далі вправляли поодинокі відділи соколів і січовиків.

Нараз на майдані вчинилась метушня. Наспіла вістка: сьогодні, у Сербії у місті Сараєві вбито австрійського престолонаслідника архикнязя Франца Фердинанда і його дружину Софію. Вбив — син Сербії Гаврило Принціч.

Очевидно вправи відбувались далі. Всі проте відчували, що в найближчому часі станеться щось нове і що тоді рішатиметься доля Европи та доля українського народу.

За кілька тижнів ціла Европа перемінилась у велетенське, невидане в історії побоєвище. А в мосму рідному місті Львові зібралися молоденькі добровільці до Українських Січових Стрільців. Зібрались курені. Вчились воєцького діла на Кайзервальді, а 30-го серпня 1914 року переїхали до Стрия, а потім на Закарпаття.

Багато з них було з рядів Соколів, Січей і Пласту. Піднімаючи пощерблений меч гетьмана Івана Мазепи, вони пішли у „кривавий тан, визволяти братів-українців з московських кайдан". Їх відділи стали тісно гранітною скалою, на якій відновилася українська збройна сила.

Давно тому, а може й недавно, бо історію міряється віками, не роками, на вулицях мого рідного Львова перейшов величавий похід „Соколів" і „Січей", залишаючи у місті спомин здисциплінування і готовости українського народу, стверджуючи, що „Лєополіс семпер фіделіс Україне".

Чотири роки пізніше УС-С-и, що вкрилися невмируючою славою у боях на Маківці, під Потуторами, на Лисоні, — ще раз загостили у моє рідне місто Львів, щоб боронити його від ворога й закріпити владу над ним для самостійної соборної Української Держави. — Бо душа цього міста — українська: на українській землі воно лежить, збудоване українським королем Даниілом серед моря кількамільйонного українського населення, під українським небом, — моє рідне, з діда-прадіда, місто Львів.

Українські Пенсіонери!

Чи ви потребуєте додаткового заробітку на прожиток побіч соціяльної пенсії??? Якщо так, то найкращу нагоду такого заробітку дає Вам

ПРАЦЯ ОРГАНІЗАТОРА Українського Народного Союзу

Її можете виконувати вдень, чи вечером, в будні чи неділі й свята, коли маєте вільний час. Від Вашого часу і успіхів залежатиме Ваш заробіток. СПРОБУЙТЕ СВОЇХ СИЛ І ЩАСТЯ. Якщо Ви не є обізнані з життевим забезпеченням УНСоюзу, ми Вас вишколимо. Зголошуйтеся листовно або телефонічно:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION
30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303
Tel.: N.J. (201) 451-2200 — N.Y. (212) 227-5250-1

Український Католицький Цвинтар
СВ. ДУХА, Hamptonburgh, N.Y.
По інформації прошу писати або тел.:
(914) 476-0764
Holy Spirit Ukrainian Catholic Cemetery
25 Chestnut Street, Yonkers, N.Y. 10701

З днем 1-го січня 1975 року

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА"

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ
за акьдемії, посмертні згадки, розшуки, подяки — $ 3.00

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ
за приватні концерти, бізнесові оголошення (забави, фестини, пікніки, бенкети, баїки, продаж домів і т. д.) — 5.00

ОГОЛОШЕННЯ НА 8 ШПАЛЬТ, без огляду на їх зміст по 5.00 дол. за кожний інч.

Якщо до оголошення включається знімку — виготовлення кліше з неї коштуватиме додатково:
ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на одну шпальту — $ 6.75
ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на дві шпальти — 8.50
ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на три шпальти — 10.00

ОГОЛОШЕННЯ НА ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО (2 ДНІ ПЕРЕД ПОЯВОЮ) ПРИЙМАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ДО 12-ої ГОДИНИ ДНЯ.

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ всі організації, установи і поодинокі особи, які довгують за оголошення, що адміністрація буде змушена відкинути чергове оголошення, доки не будуть вирівняні попередні рахунки.

ПОШУКУЮ
СТАРШУ ЖІНКУ
яка б заопікувалась моєю старістю. Прошу голоситись на адресу:
Stefan Romaniec, 730 Columbia Houston, Texas 77007

ARKA Company
DEPARTMENT STORE
48 E. 7th St.
Tel. GR 5-3566, New York, 10003
НЕДІЛІ — ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ — ЗАКРИТО!

MALE

ПОТРІБНО
ЧОЛОВІКА
до миття вікон і чищення підлоги в Rutherford, N. J. і околиці. Потрібна власна транспортація. Досвід не конечний. Дзвонити — 696-0731 або 696-0732

ПОТРІБНО
ДОРМЕНА
до великого 20 пов. будинку. Праця легка, платня добра. Тільки за порученням. Голоситися прошу від числа (212) 228-3763 від 6-10 вечора.

REAL ESTATE

ЛЬОТИ
НА ПРОДАЖ
у ГЛЕН СПЕЙ, Н. И.
5 хвалин пішки від осель УР-Союзу „Верховина". 2 льоти по 1½ акра — $4,200 кожна. 5 акрів — $6,900. 9 акрів — $17,000. 10 акрів — $18,000. Всі льоти мають фронт до дороги.
Тел. (215) 424-5985

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

НЕДІЛЯ, 6-го ЛИПНЯ 1975 р.

СИРАКЮЗИ, Н. И. Місячні збори Т-ва Укр. Січ 39-ий Відд. о год. 2-ій по пол. у відділовому бюрі. Членські вкладки можна влачувати в суботу від год. 6-9 веч. і в неділю від год. 12-2 по пол. Проситься чл. прибути на збори, вирівняти вкладки та відібрати свої дивіденди. — Управа.

НЕДІЛЯ, 13-го ЛИПНЯ 1975 р.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Збори В-ва св. апш. Петра і Павла 102 Відд. о год. 10-ій рано в залі церкви свщн. Йосафата, 5726 State Rd., Parma, Ohio. — І. Попович, предс., І. Жгута, кас., М. Бобечко, секр.

Funeral Directors

ПЕТРО ЯРЕМА
УКР. ПОГРЕБНИК
Займається Похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА
Peter Jarema
120 EAST 7th STREET NEW YORK, N.Y.
ORegon 4-2568

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуга ЦИРА і ЧЕСНА.
Our Services Are Available Anywhere in New Jersey.
Також займаємося похоронами на цвинтарі в Савнд Вруку і перенесенням Тлінних Останків з різних країн світу.
801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

ВАКАЦІЇ

Artemis Apartments
212 E. Crocus Road — 2 бл. до води
WILDWOOOD CREST, N.J. 08260
До винайму 5 кімнатні помешкання з кухнями і лазничками, для більших родин або двох родин, з уживанням спільної кухні і лазнички, можуть мати 7 осіб.
По інформації —
Phone: (609) 522-2668, Mrs. Artemisia Nikorovich

ТАРЗАН, Ч. 7325. Тарзан плянує

Якби я міг в якийсь спосіб збудити надію на життя в капітана Більського, але в той самий час не зрадити своєї присутности!

Буде одна нагода врятувати його, але я мушу зачекати аж до полудня...

...До того часу все що можу зробити — це старатися вдержати його при житю!